

Spet čisto in jasno je zvezdno nebo.

Spet čisto in jasno je zvezdno nebô,
po njem mi spet mesec plava,
in tiho zvezdice name zro
in tiho me sluša dobrava.

Tam gori spet véliki voz stoji
ves v blesku, ko da iz zlatá je,
stoji, kakor stal je one noči,
ko v tuje odhajal sem kraje.

Sem sanjal takrát, da takšen voz
me peljal bo z nevesto,
ves v zlatu bliščeč in poln rož . . .
No, odšel sem sam na cesto.

Odšel sem na cesto in v zvezdno noč
sem tožen sam samcat korakal,
in ni me spremil pôgled vroč
in nihče za mano ni plakal.

Solncu.

O, kolikrat si, solnčece krvavo,
vzešlò mi že nad žalostnoj glavoj
in mislim burnim si prineslo spravo,
prineslo duši svet pokoj.

Otrple ude mi prijazno greješ
in kažeš pot mi, kedar dalje spem,
in ko tak ljubko se z obočja smeješ,
pozabim brž, kako osamljen sem.

V pozabljenju.

Srce mi za davno tugo več ne vé,
davno proč je žitja ura mračna;
več v možganih svetlih vest ne rije lačna:
beli prt pokrila je dole, pôlje in goré.

Doli z neba solnčni žarek zrè smejé,
en oblaček le pod njim mi plava;
in, ko izgubljeni potnik v daljo tava,
brez sledu čez belo polje črna senca gre. —

Pri vinu.

Kratki in mračni so dnevi življenja:
v mraku začne se, v mraku se jenja,
polni nesreče, polni trpljenja
so dnevi življenja.

Z vinom napolnjene dvignimo čaše,
dneve zlató naj razjasni nam naše;
polne sanj radostnih — duš naših paše —
izpraznimo čaše! —

Rad. Peterlin - Petruška.